

Sygn. akt III AUa 1723/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Agata Pyjas - Luty (spr.)
Sędziowie:	SSA Feliksa Wilk SSA Maria Szaroma
Protokolant:	st.sekr.sądowy Dorota Stankowicz

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2013 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **K. D.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.**

o wysokość emerytury

na skutek apelacji wnioskodawczyni K. D.

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie Wydziału VII Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 31 października 2012 r. sygn. akt VII U 1079/12

I. u c h y l a zaskarżony wyrok w części dotyczącej odwołania od decyzji z dnia 8 czerwca 2012 r. nr (...) oraz poprzedzającą go opisaną wyżej decyzję organu rentowego i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.;

II. w pozostałej części apelację oddala.

Sygn. akt III AUa 1723/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 31 października 2012 roku Sąd Okręgowy w Krakowie VII Wydział Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie K. D. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z dnia 20 marca 2012 roku, którą, wykonując prawomocny wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 24 listopada 2011 roku, organ rentowy przeliczył pobieraną przez wnioskodawczynię emeryturę od dnia 1 grudnia 2009 roku, to jest od daty określonej w wyroku Sądu, przyjmując do ustalenia podstawy jej wymiaru przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia z uwzględnieniem rekompensaty za lata od 1981 roku do 1986 roku ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru wynoszącym 86,09 %, wyliczając wysokość

świadczenia z uwzględnieniem 26 lat i 9 miesięcy okresów składkowych oraz 3 lat okresów nieskładkowych, a ponadto oddalił odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 8 czerwca 2012 roku, w której po rozpoznaniu wniosku o zmianę okresu, z którego ustalono podstawę wymiaru świadczenia przyznał wnioskodawczyni emeryturę od 1 maja 2012 roku, to jest od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek, przyjmując do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek z 7 lat kalendarzowych od stycznia 1982 roku do grudnia 1988 roku ze wskaźnikiem wysokości wynoszącym 88,52 %, uwzględniając do ustalenia wysokości emerytury 26 lat i 9 miesięcy okresów składkowych oraz 3 lata okresów nieskładkowych.

Sąd I instancji za bezsporną uznał okoliczność, iż K. D. złożyła wniosek o emeryturę w dniu 2 stycznia 1996 roku w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych. Świadczenie emerytalne zostało jej przyznane decyzją 5 lutego 1996 roku, począwszy od 5 lutego 1996 roku. Kolejną decyzją z dnia 7 stycznia 2010 roku, w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego Krakowie z dnia 27 października 2009 roku organ rentowy odmówił wnioskodawczyni przeliczenia emerytury przy zastosowaniu nowej kwoty bazowej obowiązującej w lutym 2004 roku oraz odmówił przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia z uwzględnieniem zasiłków chorobowych za 1975 rok i za 1988 rok, premii regulaminowych za lata 1972 – 1974 oraz rekompensat za lata 1981-1989. Wyrokiem dnia 12 października 2010 roku (sygn. akt VII U 198/10) Sąd Okręgowy w Krakowie po rozpoznaniu odwołania wnioskodawczyni od decyzji organu rentowego z dnia 7 stycznia 2010 roku oddalił odwołanie w zakresie żądania przeliczenia emerytury z uwzględnieniem nowej kwoty bazowej oraz wliczenia do podstawy wymiaru rekompensat, a w pozostałym zakresie odwołanie odrzucił. Wyrokiem z 24 listopada 2011 roku (sygn. akt III AUa 1962/10) Sąd Apelacyjny w Krakowie na skutek apelacji wnioskodawczyni od powyższego wyroku Sądu I instancji z dnia 12 października 2010 roku, zmienił zaskarżony wyrok w punkcie pierwszym oraz poprzedzając go decyzję organu rentowego w ten sposób, że przeliczył emeryturę wnioskodawczyni od dnia 1 grudnia 2009 roku przy uwzględnieniu w podstawie wymiaru świadczenia rekompensat za rok 1981 w kwocie (...) zł., za rok 1982 w kwocie (...)zł., za rok 1983 w kwocie (...) zł., za rok 1984 w kwocie (...) zł., za rok 1985 w kwocie (...) zł., za rok 1986 w kwocie (...) zł., natomiast w pozostałej części apelację oddalił. Zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją z dnia 20 marca 2012 roku, wykonując ww. prawomocny wyrok z dnia 24 listopada 2011 roku przeliczył wnioskodawczyni emeryturę od 1 grudnia 2009 roku, to jest od daty określonej w wyroku Sądu, przyjmując do jej ustalenia przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru świadczenia wynoszącym 86,09 %, natomiast do ustalenia wysokości emerytury uwzględnił 26 lat i 9 miesięcy okresów składkowych oraz 3 lata okresów nieskładkowych.

Z kolei decyzją z dnia 8 czerwca 2012 roku organ rentowy odmówił wnioskodawczyni prawa do wypłaty odsetek od wyrównania emerytury za okres od 1 grudnia 2009 roku do 31 marca 2012 roku w kwocie(...)zł., podnosząc że wykonując prawomocny wyrok Sadu Apelacyjnego z dnia 24 listopada 2011 roku wypłacono wnioskodawczyni wyrównanie świadczenia za okres od 1 grudnia 2009 roku do 31 marca 2012 roku, gdyż jako datę wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji należy przyjąć dzień wpływu prawomocnego wyroku sądowego do organu rentowego, co miało miejsce 6 marca 2012 roku. W związku z tym organ rentowy uznał, że wnioskodawczyni nie przysługują odsetki z tytułu wypłaty należności za okres od 1 grudnia 2009 roku do 31 marca 2012 roku. Decyzja ta nie została przez nią zaskarżona.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy przyjął, że odwołanie wnioskodawczyni od decyzji organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie. W pierwszym rzędzie odnosząc się do odwołania od decyzji z dnia 20 marca 2012 roku Sąd I instancji stwierdził, że w postępowaniu cywilnym w sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego jej treść wyznacza przedmiot i zakres rozpoznania oraz rozstrzygnięcia sądu. Powyższa decyzja zapadła w wykonaniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 listopada 2011 roku, którym to prawomocnym orzeczeniem organ rentowy był związany na mocy art. 365 k.p.c. Skoro zatem poprzedzając wydanie tego wyroku decyzja dotyczyła jedynie przeliczenia emerytury od 1 grudnia 2009 roku, przy uwzględnieniu w dotychczasowej podstawie wymiaru ustalonej z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia rekompensat za lata 1981 – 1986, to w powyższej decyzji wykonującej wyrok nie może zostać uwzględnione żądanie przeliczenia świadczenia emerytalnego

z 6 kolejnych lat kalendarzowych, to jest 1981, 1982, 1983, 1984, 1985 i 1986 jako nieadekwatne do treści zaskarżonej decyzji i tym samym nie mogące być przedmiotem rozpoznania Sądu. Co się natomiast tyczy sformułowanego przez wnioskodawczynię roszczenia o zasądzenie odsetek z tytułu opóźnienia w wykonaniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 listopada 2011 roku Sąd I instancji odnotował, że w tym przedmiocie wydana została przez organ rentowy w dniu 8 czerwca 2012 roku odrębna decyzja, w której odmówiono wnioskodawczyni prawa do wypłaty odsetek od wyrównania emerytury za okres od 1 grudnia 2009 roku do 31 marca 2012 roku, od której to decyzji skarżąca nie wniosła odwołania, co uniemożliwia rozpoznanie żądania o wypłatę odsetek w toku niniejszego postępowania.

Dokonując oceny zasadności decyzji organu rentowego z dnia 8 czerwca 2012 roku, odnoszącej się do wniosku o przeliczenie emerytury w oparciu o podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z kolejnych 6 lat kalendarzowych Sąd Okręgowy stwierdził, że wysunięte przez nią żądanie nie zasługuje na uwzględnienie. Wprawdzie stosownie do obowiązującego do dnia 23 listopada 2011 roku przepisu § 9 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz.49) za datę zgłoszenia wniosku o emeryturę przyjmowało się datę złożenia wniosku na piśmie w organie rentowym lub datę ustnego zgłoszenia wniosku do protokołu w organie rentowym, a także datę sporządzenia wniosku przez zakład pracy, zakład karny lub areшт śledczy uprawniony do przyjmowania wniosków o emeryturę i renty, a w razie przesłania wniosku za pośrednictwem poczty datę nadania wniosku w polskim urzędzie pocztowo – telekomunikacyjnym, niemniej jednak data sporządzenia wniosku przez zakład pracy może zostać przyjęta w przypadku zakładu pracy uprawnionego do przyjmowania wniosków o emeryturę i rentę. W rozpatrywanej sprawie zakład pracy, w którym skarżąca pracowała w okresie od 19 listopada 1968 roku do 31 marca 1996 roku, to jest (...) Spółdzielnia (...) w K., nie należał do zakładów pracy, który takowe wnioski mógł przyjmować. W konsekwencji prawidłowo organ rentowy uznał, że wnioskodawczyni pierwszy wniosek o emeryturę złożyła 2 stycznia 1996 roku, a zatem przysługujące jej świadczenie wyliczono w oparciu o przepis art. 7 ust.1 pkt 5 ustawy z dnia 17 października 1991 roku o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ogólnych ustania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 1991 roku Nr 104, poz. 450), w myśl którego podstawę wymiaru emerytury lub renty stanowi przeciętna, zwaloryzowana kwota wynagrodzenia lub dochodu, która stanowiła podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 7 lat kalendarzowych wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 16 lat kalendarzowych, jeżeli wniosek o świadczenie zostanie zgłoszony do dnia 31 grudnia 1996 roku.

W związku z powyższym Sąd I instancji stwierdził, że zaskarżone decyzje są prawidłowe, a wniesione od nich odwołania podlegają oddaleniu na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku złożyła wnioskodawczyni. Zaskarżając to orzeczenie zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 7 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 października 1991 roku o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ogólnych ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw, a także naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 131 k.p.c. poprzez brak prawidłowego doręczenia odpowiedzi na odwołanie od decyzji z dnia 8 czerwca 2012 roku, co uniemożliwiło jej zapoznanie się z jej treścią i przygotowanie się do rozprawy. W konkluzji wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie zgłoszonego przez nią żądania co do przeliczenia emerytury zgodnie z treścią art. 7 ust.1 pkt 4 ustawy z dnia 17 października 1991 roku o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ogólnych ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw, zasądzenie od organu rentowego odsetek za zwłokę od daty wymagalności roszczenia, stwierdzenie odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie okoliczności niezbędnych do wydania decyzji, ewentualne uchylene zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. W uzasadnieniu apelacji skarżąca zakwestionowała trafność stanowiska Sądu Okręgowego, iż Spółdzielnia (...) w K. nie była zakładem pracy uprawnionym do przyjmowania wniosków o emeryturę, gdyż nie stanowiła uspołecznionego zakładu pracy. Podniosła, że spółdzielnie i ich związki zostały zaliczone do jednostek gospodarki uspołecznionej w pierwotnym tekście art. 33 k.c. Przed dokonaniem nowelizacji kodeksu cywilnego w 1990 roku w literaturze przedmiotu przyjmowano, że o podziale zakładów pracy na uspołecznione i nie uspołecznione decyduje charakter własności środków produkcji, na jakich oparta jest działalność zakładu

pracy, charakter działalności, cel oraz podział pożytków, przy czym za uspołecznione zakłady pracy bezspornie przyjmowano zakłady, których środki produkcji stanowią własność społeczną a więc własność państwową spółdzielczą lub innych organizacji społecznych ludu pracującego (art. 126 k.c.). Z zestawienia treści przepisów art. 1 i art. 33 k.c. w poprzednio obowiązującym brzmieniu wynika natomiast, że nie wszystkie uspołecznione zakłady pracy były jednostkami gospodarki uspołecznionej, zaś taka jednostka zawsze była uspołecznionym zakładem pracy. Nie ulega przy tym wątpliwości, iż spółdzielnie i ich związki stanowiły jednostki gospodarki uspołecznionej, a to zarówno z uwagi na charakter własności mienia, które jako własność grupową uznawano za formę własności społecznej, jak też zakres i przedmiot działalności cechującej się udziałem całego kolektywu w gospodarowaniu i podziale pożytków. W związku z powyższym apelująca stwierdziła, iż za datę zgłoszenia przez nią wniosku emerytalnego należy uznać datę sporządzenia wniosku przez zakład pracy, gdyż jako uspołeczniony zakład pracy był on uprawniony do przyjmowania wniosków o emeryturę lub rentę, stosownie do treści § 6 ust. 1 pkt 1 oraz § 9 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń. Przysługująca jej emerytura powinna być zatem przeliczona z 6 lat kalendarzowych wybranych przez nią z ostatnich 15 lat kalendarzowych, gdyż wniosek o świadczenie został przez nią zgłoszony do dnia 31 grudnia 1995 roku.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje.

Apelacja doprowadziła do uchylecia zaskarżonego wyroku w części dotyczącej odwołania od decyzji z dnia 8 czerwca 2012 roku oraz poprzedzającej go decyzji i w tym zakresie sprawę przekazano organowi rentowemu do ponownego rozpoznania, natomiast w pozostałej części, to jest co do decyzji z dnia 20 marca 2012 roku apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie jest wysokość przysługującego wnioskodawczyni świadczenia emerytalnego.

W pierwszej kolejności odnosząc się do odwołania od decyzji z dnia 20 marca 2012 roku wydanej w wykonaniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 listopada 2011 roku (sygn. akt III AUa 1962/10) należy przyznać Sądowi pierwszej instancji rację, iż w postępowaniu dotyczącym spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych zakres i przedmiot postępowania odwoławczego toczącego się przed Sądem wyznacza treść zaskarżonej decyzji, a tym samym wydany w toku kontroli odwoławczej tej decyzji prawomocny wyrok sądowy, który w niniejszej sprawie miał dla Sądu Okręgowego charakter wiążący. W konsekwencji organ rentowy, wydając zaskarżoną decyzję z dnia 20 marca 2012 roku, nie był uprawniony do wykroczenia poza zakres i treść wykonywanego prawomocnego orzeczenia sądowego poprzez uwzględnienie wysuniętego przez wnioskodawczynię żądania przeliczenia świadczenia emerytalnego w oparciu o podstawę wymiaru składek z innych lat kalendarzowych niż te, które zostały przyjęte w ww. wyroku i poprzedzającej go decyzji organu rentowego. Podsumowując ten fragment rozważań wypada odnotować, iż decyzja z dnia 20 marca 2012 roku prawidłowo wykonała wszystkie postanowienia zawarte w ww. wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie, a tym samym brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania jej zasadności. W apelacji skarżąca nie przytoczyła argumentacji podważającej trafność tego rozstrzygnięcia.

Przechodząc do analizy zarzutów apelacyjnych dotyczących decyzji z dnia 8 czerwca 2012 roku dotyczącej przeliczenia świadczenia nie można podzielić stanowiska Sądu pierwszej instancji, iż w okolicznościach niniejszej sprawy nie jest możliwe ustalenie podstawy wymiaru emerytury wnioskodawczyni w sposób określony w przepisie art. 7 ust. 1 pkt 4 powołanej wyżej ustawy z dnia 17 października 1991 roku o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ogólnych ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. z 1991r. Nr 104 poz. 450). Powyższe unormowanie pozwala na ustalenie podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem przeciętnej, zwaloryzowanej kwoty wynagrodzenia lub dochodu, która stanowiła podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego, w okresie kolejnych 6 lat kalendarzowych wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 15 lat kalendarzowych w sytuacji, gdy wniosek o świadczenie zostanie zgłoszony do dnia 31 grudnia 1995 roku. Stosownie natomiast do treści § 9 ust.1 w zw. z § 6 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz.U. z 1983r. Nr 10 poz. 49) za datę zgłoszenia wniosku emerytalnego przyjmuje się datę sporządzenia wniosku przez uspołeczniony zakład pracy. Sąd Okręgowy przyjął, że zatrudniający wnioskodawczynię przed przejściem na emeryturę zakład pracy,

to jest (...) Spółdzielnia (...) w K., nie należał do uspołecznionych zakładów pracy. Prawdopodobnie tego stanowiska budzi wątpliwości. Wprawdzie „pojęcie uspołeczniony zakład pracy” nie zostało zdefiniowane w przepisach z zakresu ubezpieczeń społecznych, niemniej jednak przy dokonywaniu jego interpretacji można się posłużyć poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 30 czerwca 1994 roku (sygn. akt II UZP 15/94, OSNP 1994/8/131), zgodnie z którym spółdzielnie należało traktować jako uspołecznione zakłady pracy w rozumieniu § 19 ust. 1 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 czerwca 1983 roku w sprawie zasad obliczania zasiłków z ubezpieczenia społecznego oraz pokrywania wydatków na te zasiłki (Dz. U. Nr 33, poz. 157 ze zm.). W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy zwrócił uwagę na okoliczność, iż w poprzednich stosunkach społeczno – gospodarczych o kryterium uspołecznienia decydował głównie charakter własności środków produkcji, na jakich oparta jest działalność zakładu pracy, charakter tej działalności, jej cel oraz podział pożytków, przy czym za uspołecznione zakłady pracy uznawano zakłady, których środki produkcji stanowią własność społeczną, to jest między innymi własność państwową i spółdzielczą. W przepisach kodeksu cywilnego (przed nowelizacją z 1990 roku) spółdzielnie i ich związki były zaliczone do jednostek gospodarki uspołecznionej. Zmiany ustrojowe i związane z tym zmiany ustawodawcze chociaż doprowadziły do wyeliminowania pojęcia „jednostka gospodarki uspołecznionej” z regulacji cywilno – prawnych, to nie skutkowały derogowaniem tych pojęć z unormowań z zakresu ubezpieczeń społecznych. Nie można zatem przyjąć, iż podmiot prawny, który na mocy poprzednio obowiązujących przepisów był traktowany jako uspołeczniony zakład pracy, aktualnie utracił ten status w sytuacji, gdy w dalszym ciągu, pomimo zmian legislacyjnych, status ten rzutuje na kształt i treść stosunków z zakresu ubezpieczeń społecznych. Za zakwalifikowaniem (...) Spółdzielni (...) w K. do uspołecznionych zakładów pracy przemawia ponadto okoliczność, iż wniosek o ustalenie prawa wnioskodawczyni do emerytury został sporządzony przez zatrudniającego ją zakład pracy, a w decyzji przyznającej emeryturę z dnia 5 lutego 1996 roku (k 14 – 15 a.r.) organ rentowy wyliczył podstawę wymiaru świadczenia w oparciu o dochód stanowiący podstawę wymiaru składek z 6 lat kalendarzowych, a tym samym uznał, iż złożenie wniosku o emeryturę miało miejsce w dacie jego sporządzenia przez zakład pracy, a nie w dacie jego wpływu do organu rentowego.

Podsumowując Sąd Apelacyjny stwierdził, iż wysokość przysługującej wnioskodawczyni emerytury może zostać ustalona z uwzględnieniem kwot wynagrodzenia lub dochodu, które stanowiły podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego, w okresie kolejnych 6 lat kalendarzowych wybranych przez zainteresowaną z ostatnich 15 lat kalendarzowych, gdyż wniosek o świadczenie został zgłoszony do dnia 31 grudnia 1995 roku. Dotycząca tej kwestii decyzja organu rentowego z dnia 8 czerwca 2012 roku oraz odnoszące się do niej rozstrzygnięcie Sądu I instancji uległo uchyleniu, a sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.. Dokonując oceny zasadności zgłoszonego przez wnioskodawczynię wniosku w przedmiocie przeliczenia świadczenia emerytalnego organ rentowy ustalił wysokość emerytury w myśl regulacji przepisu art. 7 ust. 1 pkt 4 powołanej wyżej ustawy z dnia 17 października 1991 roku o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ogólnych ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw, to jest z uwzględnieniem podstawy wymiaru świadczenia obliczonej w oparciu o wynagrodzenie lub dochód, stanowiące podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w okresie kolejnych 6 lat kalendarzowych wybranych przez wnioskodawczynię z ostatnich 15 lat kalendarzowych, co pozwoli na wyjaśnienie, czy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury jest wyższy od poprzednio wyliczonego. W tym zakresie apelacja okazała się zasadna. Na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy nie ma natomiast wpływu objęta zarzutem apelacyjnym kwestia naruszenia przepisów postępowania poprzez brak prawidłowego doręczenia skarżącej odpowiedzi na odwołanie od decyzji z dnia 8 czerwca 2012 roku. Na rozprawie przed Sądem I instancji w dniu 31 października 2012 roku odpowiedź na odwołanie została odczytana, wnioskodawczyni nie sygnalizowała braku wcześniejszego doręczenia jej tego pisma procesowego, ani też nie wnosiła o odroczenie rozprawy celem odniesienia się do stanowiska organu rentowego. W tych uwarunkowaniach faktycznych nie można zasadnie twierdzić, iż niedoręczenie jej odpowiedzi na odwołanie miało niekorzystny wpływ na możliwość przygotowania się do rozprawy oraz na realizację jej prawa do obrony, a tym bardziej treść zaskarżonego wyroku.

Mając na względzie powyższe okoliczności, na podstawie art.386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 477^{14a} k.p.c. oraz art.385 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji.